

Žena je vrcholem tvorstva, z ní plyne spása

Homílie papeže Františka 1.1.2020

»Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy« (Gal 4,4). Narodil se z ženy - tak přišel na svět Ježíš. Neobjevil se v dospělém světě, ale - jak praví evangelium - byl »počat v mateřském lůně« (Lk 2,21). Přisvojoval si naše lidství den po dni, měsíc po měsíci. V lůně jedné ženy se Bůh spojil s člověčenstvím, aby se už nikdy neodděлил. I nyní, v nebi Ježíš žije v těle, které si vzal v matčině lůně. V Bohu je naše lidské tělo!

První den v roce slavíme tento sňatek Boha a člověka, započatý v ženském lůně. V Bohu bude naše lidství navždy a Maria bude navždy Matkou Boží. Je ženou a matkou. To je podstatné. Z ní – ženy - plyne spása, a není spásy bez ženy. V ní se Bůh spojil s námi, a chceme-li se sjednotit s Ním, jděme stejnou cestou: skrze Marii, ženu a matku. Proto začínáme rok ve znamení Madony, ženy, jež utkala Bohu člověčenství. Chceme-li lidstvím protkat osnovu svých dnů, musíme opět začít od ženy.

Narozený ze ženy. Obrození lidstva začíná od ženy. Ženy jsou pramenem života. A přece jsou neustále uráženy, bity, znásilňovány, nuceny k prostituci a k ničení života, který nosí v lůně. Každé násilí způsobené ženě je profanací Boha, který se narodil z ženy. Z ženského těla vzešla lidstvu spása. Z toho, jak nakládáme se ženským tělem, je zřejmá úroveň našeho lidství. Kolikrát jen bývá ženské tělo obětováno na profánních oltářích reklamy, zisku, pornografie a vykořisťováno jako užitková plocha. Je třeba je vysvobodit z konzumizmu, respektovat a ctít. Je nejušlechtlejším tělem světa, jež počalo a přivedlo na svět Lásku, která nás spasila! Ponižováno je dnes také mateřství, protože jediný zajímavý růst je ten ekonomický. Jsou matky, jež riskují neschůdnou cestu v zoufalé snaze dát plodu svého lůna lepší budoucnost a jsou pokládány za přebytná čísla lidmi, kteří mají plná břicha věcí, ale prázdná srdce bez lásky.

Narozený ze ženy. Podle biblického podání je žena vrcholem tvorstva a jakousi syntézou veškerého stvoření. Spočívá v ní totiž účel samotného stvoření: rodit a opatrovat život, být ve společenství se vším a uchovávat všechno. To činí Madona v dnešní evangeliu: »Maria – stojí v textu – to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom« (Lk 2,19). Uchovávala všechno: radost z Ježíšova narození a zármutek nad odepřenou pohostinností v Betlémě; Josefovou lásku a úžas pastýřů; přísliby i nejistoty pro budoucnost. Všechno si brala k srdci a ve svém srdci to dávala na místo, i protivenství. Ve svém srdci uspořádala s láskou každou věc a všechno svěřovala Bohu.

Toto Mariino počínání ukazuje evangelium ještě podruhé, když na konci Ježíšova skrytého života podává, že »Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci« (Lk 2,51). Toto opakování nám dává na srozuměnou, že uchovávání v srdci nebylo pro Madonu občasným pěkným gestem, nýbrž jejím zvykem. Ženě je vlastní, že si život bere k srdci. Žena ukazuje, že smyslem života není další a další produkce věcí, nýbrž uchovávání toho, co je. Pouze ten, kdo se dívá srdcem, vidí dobře, protože umí „vidět dovnitř“, tedy člověka přes jeho chyby, bratra za jeho křehkostmi, naději v těžkostech; vidí Boha ve všem.

Ptejme se na začátku nového roku: „Umím se na lidi dívat srdcem? Mám na srdci lidi, se kterými žiji? Anebo jim ubližuji řečmi?“ A zejména: „Je ve středu mého srdce Pán?“

Anebo jiné hodnoty, zájmy, kariéra, bohatství a moc?“ Jedině, budeme-li mít život na *srdci*, dokážeme si jej hledět a překonat lhostejnost, která na nás doléhá. Prosme o milost žít tento rok s touhou brát si druhé k srdci a opatrovat druhé. A chceme-li lepší svět, který bude domovem míru a nikoli nádvořím války, mějme na srdci důstojnost každé ženy. Ze ženy se narodil Kníže pokoje. Žena je dárkyní a prostřednicí pokoje a má se plně podílet na rozhodovacích procesech. Neboť, až budou moci ženy rozdávat svoje dary, bude svět jednotnější a pokojnější. Vymoženost pro ženu je proto vymoženost pro celé lidstvo.

Narozen ze ženy. Hned po svém narození se Ježíš zračí v očích ženy, ve tváři svojí matky. Od ní se mu dostalo prvního pohlazení a s ní si vyměnil první úsměv. S ní zahájil revoluci něhy. Církev, hledící na Dítě Ježíše, je povolána v ní pokračovat. I ona je totiž jako Maria ženou a matkou. Církev je ženou a matkou a v Madoně nachází svoje indentifikační rysy. Dívá se na ni, neposkvřenou, a cítí se povolána odporovat hříchu a zesvětštění. Dívá se na ni, která byla plodná, a cítí se povolána zvěstovat Pána a rodit jej v životech. Dívá se na ni, matku, a cítí se povolána přijímat každého člověka jako dítě.

Přiblížením k Marii nachází církev svůj střed a svoji jednotu. Nepřítel lidské přirozenosti, ďábel, však usiluje o její rozdělení a klade na první místo rozdíly, ideologie, dílčí myšlenky a stranickost. Nepochopíme však církev, pokud se na ni díváme z hlediska struktur, programů, zaměření, ideologií a funkcí. Něco z ní pochopíme, avšak nikoli srdce církve. Církev má totiž srdce matky. A my děti dnes vzýváme Matku Boží, která nás sjednocuje ve věřící lid. Ó Matko, zrod' v nás naději, přines nám jednotu. Ženo spásy, svěřujeme ti letošní rok, opatruj jej ve svém srdci. Vzýváme tě, Svatá Matko Boží. Všechny nás tři společně zvolíme: Svatá Matko Boží, Svatá Matko Boží, Svatá Matko Boží.

*Přeložil Milan Glaser
Česká sekce RV*

<http://www.radiovaticana.cz>